

mekét. Ekkor Turenne lekapcsolta az aranyláncot, amely a betlehe-
mes ing alatt a nyakában lógott és odatette a gyermek elé. Melander
levetette a kesztyűjét és lehúzott az ujjáról egy rubinköves gyűrűt.
Wrangel pedig pénzzel telt erszényt tett le az alomra.

A megajándékozottak azt hitték csoda történt és a fiatalember
köszönetet próbált dadogni, de egy árva szó sem jött ki a torkán.
De a hadurak is egyszerre szinte fenhéjazón utasították vissza. Tulaj-
donképpen kissé zavarba jöttek amiatt, amit itt cselekedtek, de ön-
maguk előtt azzal mentegetődztek, hogy azt gondolták magukban,
mindez csak aféle nagyúri szeszély volt. És csakhamar el is távoztak,
otthagyva furcsa lámpásukat. A fogadósnak, aki ki akarta őket kísérni
és szüntelenül fecsegett s hol nevetett, hol meg a szemét törülgette,
azt parancsolták, hogy maradjon. A falu határában, anélkül, hogy a
megkezdett tárgyalást befejezték volna, kurtán köszöntötték egymást
és ment mindegyik a maga útjára.

De szívükben már ott volt a béke.

AZ ÚJ EMBER.

*Reménytelenségemből: reményt,
hitetlenségemből: hitet,
rajzolni kell az elborult égboltra
szivárványt.*

*Szomorúságomból: vig napot,
erőtlenességemből: erőt,
kovácsolni kell egy csillagot,
szikrázó fényűt, vakmerőt.*

*Valaki majd meglátja a szivárványt,
meglátja a szikrázó csillagércet,
ki még tán meg se született,
de majd merészen, friss ököllel
elűzi a lidércet.*

*Megvívja a pokollal harcát
s a démonokkal, kik sorsára törtek,
Isten felé fordítja arcát
s egy új világkatasztrófaig
ura lesz a földnek:
Lelkében fénylőbb lesz a csillag,
kezében égőbb lesz a munka,
versében lüktetőbb a ritmus,
szívében tisztultabb a szerelem.*